

Reindl Rafael emlékére

A 2. világháború utáni hűséges papi szolgálataért, helytállásáért, bátor kiállásáért, hívei kitartó lelki gondozásáért és a faluközösségért végzett nevelő munkájáért kapott posztumusz díszpolgári címet Törökkoppányban Reindl Rafael esperes plébános.

Szeptember 17-én az érte bemutatott szentmise után a templomban *Nagy Csaba* marcali hadikrónikás méltatta a kitüntetettet. Az elhangzott laudációból közlünk részleteket, hogy felelevenítsük a sokat szenvedett pap, egykori tábori lelkész főhadnagy emlékét.

Tapolcán született 1908. október 18-án. Édesapja Reindl Dezső első világháborús hadirokkant szabómester volt, aki már 1925-ben elhunyt. Hat gyermeket hagyott maga után, akik hadiárváknak minősültek. Ezért egyházi segítséggel lehetősége nyílt Rafaelnek, hogy teológiai tanulmányait megkezdhesse Veszprémben.

1932-ben szentelték pappá. Első szolgálati helyére a Somogy megyei Tapsonyba helyezte püspöke. Hamarosan, 1935-ben édesanyja, Orbán Margit is elhunyt.

A második világháború kirobbanásakor, 1939 októberének derekán a hadsereg vonzáskörébe került. Főhadnagyi rendfokozattal egy személyben pap és katona is volt. Mindössze húsz hónapot szolgált tábori lelkészként, de ebből több mint egy évet a fronton töltött el. Háborús megpróbáltatásainak fontosabb állomásai az alábbiak voltak:

1940 szeptemberében és októberében a szekszárdi 18. gyalogezred I. zászlóaljához beosztva vett részt az erdélyi bevonulásban. Csapatával ott Marosvásárhelyig jutott.

1941 áprilisában az egységét a Délvidékre vezényelték. Ott volt Zombor elfoglalásánál, ahol a hírhedt csetnikek rajtaütéseinek következtében a tűzkeresztségen is át kellett esnie.

1942 karácsonyán már a Don melléki harcok sebesültjeit vigasztalta a pécsi helyőrségi kórházban.

1943 nyarán a magyar vasútbiztosító különítmények kötelékébe került a keleti hadszíntéren. Kíméletlen partizán háborúnak vált a tanújává, s egyúttal bekapcsolódott a polgári lakosság köreiből megszervezett tömeges keresztelkedési hullámok lebonyolításában is. Közben megismerte a sztálini Szovjetuniót. Láta micsoda reménytelenségbe sodródtak a szellemi szabadságuktól megfosztott és anyagi javaikból kiforgatott szovjet-orosz népek. Ráébredt, hogy honvédeink keleten létharcot vívnak az elnyomó kommunizmus ellen.

A Pripjaty-folyó mocsárvilágában átélt visszavonulást követően Reindl Rafael lengyel területeken keresztül tért haza. Hátországi beosztásba, a marcali plébániára helyezték káplánnak 1944. július 25-től. Itt érte utol a nyugat felé terjeszkedő frontvonal. „Menekülésről nem akartam hallani sem. Kitartani egészen a halálig! Ez volt az elhatározásom.” – írta később a törökkoppányi *Historia Domus*ba a marcali emlékeit.

Marcali négy hónapon át töltötte be a Balaton és a Dráva között húzódó német-magyar védelmi vonal északi bástyájának szerepét. Az ostrom 117 napja során a 36 éves Reindl Ráfael mindvégig marcali híveivel maradt. Példamutató helytállását a marcali polgári iskola tantestülete által írt búcsúbeszéde részletesen taglalja. (v. ö. *Magvetés* 1998/4. sz. ill. *Törökkoppány monográfiája*, 448.)

Mindszenty József veszprémi püspök is megdicsérte a helytállásáért és jogot kapott a vörös cingulus (espereseknek kijáró papi öv) viselésére.

1945. május 17-én került Rafi atya Törökkoppányba. A Vörös Hadsereg által meghódított, majd politikailag szovjetizált Magyarországon nem volt irigylésre méltó a lelképásztorok élete. Ám a marcali hőst semmilyen megaláztatás nem tántoríthatta meg és mindvégig hajlíthatatlanul haladt a hívek megtartásának és megerősítésének útján. 1959. augusztus 11-től a karádi esperesi kerület esperese lett.

Keservesen, belerokkanásig küzdött a leépítés ellen. Az 1960-as évek üldöztetéssel, feltornyosuló feladatokkal, magánnyal, betegséggel teltek. Az esperes úr belefáradt a vég

nélküli küszködésbe. 22 éves törökkoppányi szolgálata után Zalahalápra helyezték át. Bár rokonai közelébe került, súlyos rákbetegségét még előttük is titokban tartotta. 1973. szeptember 29-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Testét szülei mellett helyezték végső nyugalomra, sírja Tapolcán található.

A posztumusz díszpolgári cím kései jelzés abból a felismerésből, hogy az Isten szolgálatára szentelt életnek hatalmas közösségi jelentősége is van. A komolyan vett papi élet kegyelem közvetítő, amelyre mindannyiunknak oda kell figyelnünk.